Ч. 216. Четвер 26 вересня (9 жовтня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсманя ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Речинець скликаня Ради державної. — Львівска чутка у віденьских ґазетах. — Поїздка пос. Стапіньского до Америки в справі еміґрациї. — З гостини вел. князя Николая в Константинополи. — Американьский страйк.)

Розійшла ся чутка, що Рада державна має бути вже в найблизшім часі скликана. Яко день скликаня означують навіть 16 або 20 жовтня. Віденьскі ґазети висказують здогад, що перші засіданя палати послів займуть пильні внесеня, як то стало звичаєм в послідних роках. По залагодженю сих „важних“ справ буде палата послів радити над предложенями правительства, передовсім же над проєктом закона працового і над прелімінарем державним.

Віденьскі ґазети повтаряють за львівскими чутку, що теперішний президент міністрів носить ся з гадкою установити в кождім міністерстві посаду підсекретаря державного, котрий би був заступником кождочасного міністра. Віденьскі часописи приймають ту звістку яко пусту чутку львівскої видумки.

В справі еміґрациї виїхав польский посол Стапіньский до Америки, де забавить в своїх аґітацийних і орґанізацийних цілях аж до Рождества. Задачию єго старань є, як висказують ся польскі дневники: 1) Розслідити докладно услівя подорожи і вказати людови спосіб заощадженя коштів і прикростий, 2) устроїти в пристанях Америки інформацийні бюра, в яких іміґранти одержували би вказівки де яка і як платна є праця, 3) на зборах в ріжних місцевостях Союзних Держав старати ся пересьвідчити про потребу повороту тих всїх еміґрантів, які з ріжних причин не хочуть повертати, помимо що мають достаточні средства на закупно господарства, а тих, які там ще мусять остати, заохотити до ощадности і орґанізациї.

Вел. князь Николай Николаєвич мав в часі своєї гостини в Константинополи важну задачу до переведеня. Именно доносять німецкі часописи, що Росия жадає в заміну за ріжні услуги зроблені Туреччині деяких уступок з турецкої сторони, а то: нафтового монополю, будови зелїзниці до міста Сівас в Малій Азиї і вільного переїзду через Босфор для росийскої военної фльоти. За ті уступки має Росия зречи ся загального военного відшкодованя від Туреччини.

В Америці від довшого часу тревае страйк углекопів в Пенсильвенії. Страйкує кількадесять тисячів робітників і помимо заходів правительства, а навіть самого президента Рузвельта, не можна було доси довести до порозуміня межи властителями копалень і робітниками. Власти побоюючи ся розрухів, видали приказ, скликуючий народну ґвардию, котра має скріпити войскову залогу в копальнянім окрузі о 7000 людий. Ґубернатор Пенсильвенії толкує то своє зарядженє тим, що в многих місцевостях запанувала цілковита анархія. На дневнім порядку мають там бути напади на робітників, що хочуть іти до праці і на їх родини, здержуванє зелїзничих поїздів, виривання шин і т. ин. Войско має хоронити охочих до праці робітників, стерегти поїздів і майна загрожених горожан.

Новинки.

Львів дня 8-го жовтня 1902.

— **Духовна місия до Канади.** Вчера — як доносить „Діло“ — мала виїхати духовна місия до Канади, зложена з оо. Василиян Плятонїда Філяса, Дидика і Строцкого. Провідником місиї есть о. Філяс.

— **З перемиской епархії.** Презенту на Яворець одержав о. Сава Ломницкий. — О. Віктор Саламон, парох в Вороблику королівскім, именований титут. совітником еп. консисториї. — Канонїчно інституовані оо.: Віктор Кмицикевич на Ко-

48)

ФОМА ҐОРДЕЄВ.

(З росийского — Максима Ґоркого).

(Дальше.)

Занятий своїми гадками, Фома довго був би їх виголошував, — але Тарас відсунув своє крісло від стола, встав і зітхнувши, тихо сказав:

— Ні, спасибі!.... Більше не хочу....

Фома нагле перервав бесїду і здвигнув плечима та з усьмішкою поглянув на Любу.

— Ти відки набрав ся такої фільософії? — спитала она недовірчиво і сухо.

— То не фільософія.... То.... так вже.... кара! — півголосом сказав Фома. — Отвори очи і гляди на всьо.... тоді то само до голови прийде....

— До речи, Люба, звертаю увагу — промовив Тарас, стоячи плечима до стола і дивлячи ся на годинник — пессимізм цілковито чужий анґльо-саскій породі.... То, що називають пессимізмом у Свіфта і Байрона, то лиш їдкий, пекучий протест против недостач чоловіка і житя.... А холодного, розсудного і твердого пессимізму у них не найдеш.

Відтак, неначеб нараз пригадав собі Фому, він обернув ся до него, заложив руки за плечі, і потрясаючи ногою, сказав:

— Ви порушаєте дуже важні питаня і.... коли они поважно займають вас.... вам треба читати книжки... В них ви найдете немало цінних гадок про житє.... Ви як, читаєте книжки?

— Ні! — коротко відповів Фома.

— А!

— Не люблю їх....

— Аґа!.... Однако они могли би в дечім помогти вам.... — сказав Тарас, і на єго устах пересунула ся усьмішка....

— Книжки? Коли люди не можуть мені помогти в моїх гадках, то книжки тим меньше.... — попуро відповів Фома. Єму стало нудно і неприємно з тим байдужним чоловіком. Він хотів би утечи, але рівночасно кортіло єго сказати Любі щось обидного о її братї, і він ждав, чи не вийде Тарас з комнати. Любов мила посуду; її лице було поважнe і задумане, а руки вяло порушали ся. Тарас, проходжуючись по комнаті, задержував ся перед полицями з сріблом, посвистував, бубнив пальцями по склї і приглядав ся річам, прижмурюючи очи. Маятник годинника мигав за склом скринки, немов чиє широке, усьміхаюче ся лице, і монотонно вибивав секунди.... Фома замітивши, що Любов кілька разів питаючо, з неприязнию і дожиданєм, глянула на него, зрозумів, що він її на заваді, і що она жде і не діжде ся, коли він піде.

— Я у вас ночую.... — сказав він, усьміхаючись до неї. — Мушу поговорити з хрестним вітцем. Та й нудно дома самому....

— То піди, скажи Марті, щоби она приладила тобі постіль в нарожній комнаті — скоро порадила Любов.

— Добре....

Він встав і вийшов з їдальні, і зараз почув, що Тарас тихо спитав сестру о чімсь.

„Про мене!“ — подумав він. Нараз в голові єго майнула злобна гадка: — „А як би так послухати.... що скажуть розумні люди“....

Він засьміяв ся тихонько, і ступаючи на пальцях, легко перейшов до другої комнати, також сумежної з їдальнею. Тут лямпа не сьвітила ся і лиш вузка смуга сьвітла з їдальні, переходячи через недомкнені двері, лежала на темнім помості. Фома тихо, з завмираючим серцем і злобно усьміхаючи ся, підійшов під самі двері і задержав ся....

— Тяжкий паробок..:. — говорив Тарас.

Роздала ся притишена і борза бесїда Любови:

— Він тут все запиває ся.... Страшенно гуляв! Якось нараз проявилось то у него.... Спершу побив в клюбі зятя віцеґубернатора. Тато порав ся, запобігав, аби прикрити скандал, і добре ще, що побитий показав ся чоловіком дуже лихої слави.... Картяр.... і взагалі поганий чоловік.... Однако звиж два тисячі коштувало то вітця.... А між тим як отець мав до діла ізза одного скандалу, Фома мало що не утопив ціле товариство у Волзї.

— Ха-ха! Ось чудовище! І він займає ся розслідом о цїли житя...

— Другого разу їхав пароходом з товариством таких самих, як сам, пяничів, і нараз каже їм: „Молїть ся Богу! Всїх вас сейчас повкидаю у воду!“ Він страшно сильний. Ті стали кричати.... А він: „Хочу прислужити ся вітчині, хочу очистити землю від дрантивих людий“,

ролик волоский, Йосиф Копистяньский на Лежайск, Емілиян Давидович на Тартаків. — До канонїчної інституциї на Мацьковичі завізваний о. Антоній Весоловский. — Завідательства одержали оо.: Сава Ломницкий в Явірци, Волод. Бльок в Горинци, Юрий Гоньсорский в Мисцовій. — Сотрудництва одержали оо.; Данило Бодревич в Порохнику і Йоан Головка в Сосници. — О. Захарий Лихицкий іменований заступником катихита при ц. к. гімназиї в Новім Санчи.

— **Зміна редактора.** Др. Володимир Охримович дотеперішний редактор „Дїла", уступив з редакциї і невдовзї виїздить зі Львова, а редакцию обняв др. Евген Левицкий.

— **Консерватором** історичних памятників в політичних округах: Бібрка, Долина, Дрогобич, Калуш, Рогатин, Рудки, Самбір, Станиславів, Старий-Самбір, Стрий, Турка і Жидачів іменований др. Фридрих Папе, кустос уніерс. бібліотеки у Львові.

— **Одноразову запомогу** уділив краєвий виділ з своїх фондів погорільцям в Романові коло Бібрки в квоті 272 кор. 74 с., а погорільцям в Кобильници руской, яворівского повіта, 100 кор.

— **Курс науки для писарів громадских,** отворено 1 жовтня при виділї краєвім у Львові. Управителем курсу, котрий потреває до кінця січня 1903 р., назначений секретар краєвого виділу п. Шпорн, а фреквентантів принято 43.

— **Похорони о. Андрея Качали,** пароха в Мединї, відбули ся дня 4 жовтня. В навечере похорону винесено мощі Покійного до церкви. На похорони прибули сьвященики: о. декан Ісидор Рейтаровский з Лубянок, віцедекан о. Густав Дроздовский з Кийданець, о. Евгеній Вітошиньский з Гнилиць о. Теофіль Копистяньский з Зарубинець, о. Онуфрий Зарицкий з Нового Села, о. Володимир Копитчак з Токів, о. Йосиф Красноперa з Скорик, о. Леонтий Копертиньский з Супранівки, о. Володимир Голїнатий з Шельпак, о. Герасимович з Терпилівки. З подальших сторін, з Брідщини, явив ся о. Володимир Кальба, давний сусїд Покійного. З латиньского духовеньства бачили ми пароха з Токів, о. Вціслa і пароха з Медини, о. Ґожельця. Товариство „Просьвіта" у Львові, якого Покійний був почестним членом, вислало на похорони свого голову, п. Юліяна Романчука, а „Руска Бурса" в Тернополи о. декана Володимира Громницкого і двох питомцїв бурси, що на могилї Покійного зложили величавий вінець з живих цьвітів. По похоронних відправах в церкві виголосив красноріччиву проповідь о. Герасимович з Терпилівки, а над гробом промовив сердечно посол Романчук. Оба бесїдники підносили заслуги Покійного в церкві, громадї і в ширшім рускім житю, де служив не лише словом і дїлом, але і грошем, віддаючи за житя весь свій маєток на удержанє бурси в Тернополи, стипендию для акад. молодїжи і на підмогу бідних учеників. Прибули також на похорони, мимо поганої непогоди, товпи місцевих та доокoличних селян. Невеликий гурток родини, сусїди і знакомі з інтелїґенциї віддали рівнож остатню прислугу Покійному. Після Покійного остало ся невелике майно в готівцї, господарскім інвентари та збіжу, що може разом становити вартість около чотирох тисяч зр. В завіщаню установив Покійний кілька дрібних леґатів для бідніїшої родини та деяких львівских товариств, а все остальне майно призначив на „Руску Бурсу" в Тернополи. Екзекутором завіщаня назначив Покійний посла Романчука, а куратором майна установив суд в Новім Селї найблизшого сусїда, о. Красноперу зі Скорик.

— **Товариство жіноча спілка промислова „Труд" у Львові** (Ринок 39) оповіщає, що з днем 15 н. ст. жовтня отвирає курс крою суконь. Курс сей буде тревати один місяць. Оплата: 4 кор. вписового і 30 кор. за науку. — Приймає ся також на науку шитя за оплатою 4 кор. вписового і по 10 кор. місячно.

— **Вечерницї з танцями** відбудуть ся в суботу, дня 11 жовтня с. р. в комнатах „Рускої Бесїди", заходом тов. „Сокіл". Вже сама тенденция товариства взиває всїх, щоб станули в той вечір під одним прапором, де в милій дружнї, дострoєній щирим теплом забави відживе не в одній души бодрість і сила до народної працї. Забава буде охоча і богата, так що участники винесуть як найяснїйші спомини. Буфет під зарядом хв. тов. „Клюбу Русинок". Початок о год. 9-тій. Вступ 1 К.

— **Потвердженє вироку смерти.** Прокіп Ковальчук в Увислї, повіта гусятиньского, убив був свою жінку Марию, з котрою жив через шість лїт і з котрою ще вечером дня 4 цьвітня перед злочином сидів згідно при столї та вечеряв, а суд окружний в Тернополи по розправі перед судиями присяжними засудив єго на кару смерти через повішенє. Ковальчук зізнав в слїдстві, що він малим хлопцем аж до 18 року житя мав т. зв. злу хоробу або падавку, але вже від осьми лїт не мав анї разу нападу тої хороби. Оборонець Ковальчука поставив був при розправі внесенє, щоби обжалуваного зі взгляду на стан єго ума піддати під обсервацию психіятрів, але трибунал відкинув се внесенє оборони, і длятого оборонець подав жалобу неважности. Трибунал касацийний у Відни займав ся сими днями сею справою і відкинув жалобу з тим і затвердив вирок смерти.

— **Страшний драмат родинний.** Властитель каменицї і реставрациї „під зеленим деревом" у Відни при улици Маріягільф, Іван Ферхтеґот, застрілив оногди свою жінку і троє дїтий а відтак і сам застрілив ся. Ферхтеґот походив з богатої родини, скінчив політехніку і став будівничим, але діставши в спадщинї гроші, покинув будівництво а взяв ся вести реставрацию „під зеленим деревом", котра давнїйше в старім будинку була справдішною копальнею золота. Ферхтеґот перестаивши будинок, урядив реставрацию на новий лад з цїлим комфортом, але показало ся, що давнї гостї розбігли ся; до реставрациї мало хто заходив і Ферхтеґот мусів що раз більше докладати до неї. Наконець попав в такі довги, що вже не мав виходу і оногди пересидївши цїлу ніч в каварни в тім самім домі вернув о пів до 9 год. рано домів і застрілив родину та й себе.

— **Забавка дїтий цїнними паперами.** Полковник гонведів, Стоянович, стаціонований в Кольошварі, дістав недавно тому в спадщинї 250.000 корон, за котрі купив цїнні папери і сховав до свого бюрка. Оногди виходячи з дому, забув замкнути бюрко. Дїти полковника висунули шуфляду а знайшовши в ній цїнні папери, виймили і стали ними бавити ся, помастили чорнилом а наконець кинули в піч і спалили. Полковник вернувши домів і побачивши, що стало ся, так дуже тим згриз ся, що дістав атаку нервового і лежить тепер тяжко недужий.

— Ну? То дотепно!

— Страшний чоловік! Кілько він наробив за ті два роки диких вибриків! Кілько протратив гроший!

— А.... скажи: отець завідує єго дїлами на яких услівях, не знаєш?

— Не знаю! Він має повновласть.... А що?

— Так.... знаменитий інтерес! Очевидно поставлений на чисто-росийский лад, т. є. пре погано.... Але мимо того, дуже добрий інтерес! Він, колиб ним занятий ся, як треба, міг би стати.... богатою копальнею золота.

— Фома цїлковито нїчого не робить. Всьо в руках вітця..

— Так? То дуже красно....

— Знаєш, менї часом здаєть ся, що у Фоми той задумчивий настрій, ті бесїди.... щирі і що він, може бути, дуже порядний. Але я не можу помирити єго скандального житя з єго бесїдами і заявами.... Ніяк не можу!

— Бо й не варта тим клопотати ся.... Нерозвитий і лїнивий, глядає оправданя свого лїнивства....

— Нї, бачиш, иноді він буває як дитина.... Особливо перше бувало....

— Я й сказав: нерозвитий. Чи варта говорити о невіжи і дикунї, що сам хоче бути дикуном і невіжою, чого сам не запирає ся? Ти бачиш: він говорить так, як медвідь в байцї оглоблї гнув....

— Ти дуже строгий....

— Так, я строгий! Люди того вимагають.... Ми всї, росияни, страшенно розпущені.... На щастє житє так складає ся, що мимо нашої волї трохи беремо ся за дїло.... Мрії для молодцїв і дївиць, а поважним людям, поважне дїло....

— Иноді менї дуже жаль Фоми.... Що з ним буде?

— То мене не обходить.... Я думаю, що нїчого не буде особливого, нї доброго, нї злого.... Глупий хлопчиско.... прогайнує гроші, знищить ся.... щож ще? Е, нехай єго! Такі, як він, тепер вже рідкі.... Тепер купець розуміє силу образованя.... А він, той твій молочний брат, він пропаде....

— Правда, пане! — сказав Фома, отворивши двері і являючи ся на порозї. Блїдий, нахмуривши брови і скрививши уста, він уперто глядів на Тараса і глухо говорив: — Правда! Я пропаду і.... амінь! Лише коби скорше!...

Любов зі страхом зірвала ся з крісла і підбігла до Тараса, що спокійно стояв посеред комнати, засунувши руки в кишенї.

— Фомо! Ох! Сором! Ти підслухував.... Ах, Фомо! — змішано говорила она.

— Мовчи ти! Ягнятко.... — відповів їй Фома.

— Так, підслухувати під дверми не красно! — поволи вимовив Тарас, не спускаючи з Фоми згірдного погляду.

— Нехай і не красно! — махнувши рукою, сказав Фома. — Або я винен тому, що правду лише підслухати можна?

— Іди, Фомо! Прошу тебе! — просила Любов, притулюючись до брата.

— Ви, може маєте що сказати менї? — спокійно спитав Тарас.

— Я? — скрикнув Фома. — Що я можу сказати? Нїчого не можу!... То ви, ось, ви, всьо можете.

— Значить, не маєте зі мною нїчого до говореня? — знов спитав Тарас.

— Нї!

— Дуже менї приємно....

Він обернув ся боком до Фоми і спитав Любови:

— Як ти гадаєш, скоро верне отець?

(Дальше буде).

ЄГИПЕТСКА ІСТОРИЯ.

(З нїмецкого — Бассана Бея.)

(Конець).

В Рамля ріжнобарвні голови цїкавого народа зібрали ся з цїлого Єгипту, щоби бути при пусканю „Eblisa".

Едвард в одязї воздухоплавця доглядає приготовлень зі звичайною собі зимною кровію. Тільки очи єго металїчні зраджують внутрішну боротьбу. На даний знак, з шатра виносять машину в видї лодки, закінченої рухливими щоглами....

Кілька хвиль пізнїйше бальон підносить ся під небеса і серед криків товпи гине по за хмарами.

Едвард Шнель, зіставши сам між небом а землею, завдяки винайденій машинї кермує лодкою, до землї Могарембей і зависає над городами княжни Емінеґ.

Сонце заходить. Се хвиля, в котрій мешканки гарему ідуть до купелів. Княжна Емінег в прозрачній одежи моряків нуряє ся в глубінь басена. Довкола неї пливуть невільницї, до Наяд подібні. Она сама віддає ся мрїям, сему hilf, незнану Европі, на котрий складають ся блаженні почуваня добробиту, незаколоченого анї холодом анї спекою; се півсон души, омліваючої розкішно серед пахучих кадил.

Нечаянно невільниця підносить страшний крик.

Якийсь чорний, страшний предмет, наче безобразний птах або великий смок злїтає з гори і спадає просто до ставка. Одні хоронять ся на берег, інші ховають ся в водї, кричучи: Eblis, eblis (чорт), звідтам вихоплює ся мужчина і кріпкою рукою пориває княжну, вандруючи разом з нею під небесні зводи.

* * *

— **Штучні кіньскі зуби** то найновійша і певно що оригінальна штучка злодійска. З Риґи доносять, що там один купець купив нібито шестилітного коня за 285 рублів. За кілька днів показало ся, що шкапі всї зуби повипадали і она не може нічого їсти. Докладнїйші розслїди показали, що шкапа мала дуже штучно повправлювані фальшиві зуби.

— **Динамітовий замах на весїлє.** Страшного злочину допустив ся в громадї Крістіор в гуніядскім комітатї на Угорщинї гірник Дьордій Барбуля. Він від довшого часу залицяв ся до доньки надзирателя копальні Водічана, і навіть сватав ся до неї, але дістав гарбуза. Він постановив длятого зімстити ся. Коли оногди дївчина, повінчавши ся зі старшим гірником Петросаном, вертала з церкви, кинув Барбуля межи весїльних гостий динамітовий патрон. Серед страшенного гуку експльодував патрон та забив на місци господаря Івана Сінґуру, що прийшов на весїлє, покалїчив тяжко ще кількох инших гостий і розірвав на кусні шестеро коний. Барбулю арештовано і відставлено до криміналу.

— **Гадина, що постить.** І. Пелеґрен розповідав сими днями в париским товаристві зоольоґічнім про величезну япаньску гадину, звану пітоном, котра згинула дня 20 цьвітня сего року. Дня 17 падолиста 1899 привезено еї з Япану до менажериї, і она була тогди 6 і пів метра довга та важила 75 кільо. Тогди була она зовсїм здорова, шкіра на нїй сьвітила ся, і она була готова кинути ся на кого небудь та задушити, але уперто не хотїла нічого їсти. Надармо давали їй то баранчика, то крілика, гуску або качку — що найбільше она обвинула ся довкола своєї жертви і задусила своїми обручками, але не їла. Одно, що лиш робила для удержаня свого житя, то було, що від часу до часу скупала ся у водоймі призначеній для неї. Так постила она дуже довго, аж наконець шкіра на нїй стала блїднути і тратити свій давний блеск, робила ся сїра а гадина худла щораз більше. З початком 1902 р. так вже була схудла, що поправдї були з неї ще лиш шкіра і кости, аж наконець — як вже сказано — згинула дня 20 цьвітня; она постила 2 роки, 5 місяців і 3 днї. Із сего приміру видимо, як довго може гадина видержати без поживи. Причиною того єсть дуже повільна обміна творів в тїлї гадин.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости: В окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Станиславові знесено з днем 1 жовтня с. р. поїзд льокальний ч. 323 на шляху Неполоківцї - Лужани, а поїзд мішаний ч. 362 переходить від тепер з Лужан після слїдуючого розкладу: Л у ж а н и відїзд 4 год. 55 мін. пополудни — Н е п о л о к і в ц ї приїзд 5 год. 15 мін., відїзд 5 год. 53 мін.; — С н я т и н приїзд 6 год. 14 мін. вечером. Відїзд і приїзд подані після часу середно-европейского.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 8 жовтня. Рада мінїстрів збере ся нинї і на нїй буде уложений остаточно речинець скликаня ради державної. Здаєть ся, що парлямент буде скликаний на 21 або 22 жовтня.

Відень 8 жовтня. Мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский і президент кабінету др. Кербер були вчера на спільній авдиєнциї у Цїсаря. Авдиєнция тревала звиж годину.

Константинополь 8 жовтня. В тутешних полїтичних кругах впевнюють, що за 10 днїв має прибути до Константинополя кн. Фердинанд болгарский. Також і кн. Николай чарногорский відвідає султана, але аж при кінци грудня.

Кольонїя 8 жовтня. Koeln. Ztg. доносить, що вість о принятю бурских ґенералів німецким цїсарем єсть передвчасна. Удїлене авдиєнциї зроблено від самого початку зависимим від того, чи ґенерали зголосять ей через анґлїйску амбасаду. Доси не знати, чи они то зробили і як в тім случаю поступить амбасада.

Н а д і с л а н е.

Купуйте від Християн!

Вп. Панове господарі! Коли хто з вас потребує млинка доброго до чищеня збіжа, то тепер найвисший час уже замовляти підчас засївів озимини. **Млинки** мого виробу „Новий Модель“ суть так добрі і практичні для наших господарів, що перевисшають всякі инші своєю добротою і дешевостию. Такий добрий млинок повинен мати кождий господар. Цїна доброго млинка о 6 ситах 25 зр. (50 К); сильнїйший о 8 ситах 30 зр. (60 К). Січкарнї почавши від 26 зр., рала і плуги до ораня почавши від 12 зр. і висше. Численні подяки можу предложити. Ц ї н н и к и в и с и л а ю д а р о м і о п л а т н о к о ж д о м у, прошу лиш жадати карткою кореспонденцийною. О ласкаві замовленя прошу адресувати:

Іван Плейза
Турка коло Коломиї.

— **Движиму азбуку,** або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в к р а є в і й в и т в і р ч о - г а н д л е в і й С п і л ц ї п р и б о р і в ш к і л ь н и х у Львові, ул. Пańска ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ удїлів . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ удїлів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
12. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на литературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Дрожачи із зимна, напів обнажена, приходить княжна до себе. О сором! — о сьвятотатство! Сама посеред воздушних просторів, без помочи, а перед нею сей джавр, правдиве вочеловічене чорта.

Едвард Шнель кидає ся на колїна і шепоче благаючи:

— Прости. Я тебе так люблю!

— Геть від мене! геть джавре!

— Прости — шепче воздухоплавець. — Ти не повинна вянути в тїнах гарему. Пійди зі мною в сей сьвіт, котрого величавости до тепер тобі незнані.

Емінеґ плаче, закриває лице випещеними долонями. Бальон пересуває ся по над ясно осьвітленою Александриєю, понад озером Маркотіс. Видно здалека Дамангур і Тантаґ, сьвяте місто фанатичного Іслягу, котрого білі мечети відрисовують ся на фонї величавої, тихої єгипетскої ночи.

Дармо Едвард Шнель поновлює заклятя та просьби. Надармо обіцює донцї гарему розкоші вирафінованого житя столиць, і все золото, котре одержить за винайдене здїлане для неї.

— Завдяки менї, люди здобудуть нове царство воздуха — а я усї скарби і цїлу славу готовий віддати за один лаґідний погляд твоїх очий.

Емінеґ замість відповіди шле горячі молитви о поміч до Аллаґа, а бачучи, що все еї заводить, метаючи повним зором на воздухоплавця гнївні лискавицї каже:

— Дарма твоя мова, джавре! Ти помилив ся. Не можу бути твоїм вязнем. Я є минувшість, котру треба пошанувати а ти збезчестив. Ти будучність і для того тебе ненавиджу.

Заким воздухоплавець зміг зробити найлекше порушене, Емінеґ вискакує з лодки і гине в темнотї нічній.

* * *

Едвард Шнель спускає ся борзо за нею. Щоби одержати більший спад, відтинає щогли і кидає в море машину, становлячу коштом довгої працї здобуте винайдене.... Бачучи дарму працю, хоче згинути, але досягнувши землї, постановляє жити дальше для науки, для людскости, для відбудованя страченого механізму... В его кариєрі смерть чигає на кождім кроцї... Нехай хоть еї принесе яко жертзу поступу.

* * *

В палатї Моґарембей висунула ся домовина, вкрита білою кашміровою китайкою... В головах, після музулманьского звичаю, брилянтовий диядем блестить тисячами промінів.

То відпроваджують княжну до долини Теб, до могил правітців. Мертві останки Емінеґ віднайдено розтріскані коло порогів великого мосту Тантаґ.

З посеред невільників супроваджуючих мерця, звертає на себе увагу товстий мурин, що жалїсно плаче: Амбор Абаґ. Старий слуга бадькає дуже, що взяв коня від Едварда Шнеля, і що причинив ся до смерти своєї любої панї. Амбор Абаґ ошибає ся. Княжну Емінеґ вбила цивілїзация. Як віз бога Ґінда, іде она приґнїтаючи жертви, дópче тих, що зпізнили ся в лїнивім снї і нищить старі раси.

* * *

А ти, донько старинного Египту, спи в земли Фараонів. Спочивай посеред минувшости, котру ти полюбила над чарівним Нїлем. Спочивай в гробі тихім і скоро забутім, бо пустиня вкриє его піском і порохом мумій, що загортає старий Єгипет, догоряючий серед траґічної аґонії.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).